

ΒΙΩΜΑΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΙΣΣΥΡ

Ο κύριος Όλιβιέ Τραγιέν, στη δεσποινίδα Τερέζα Ντατιέ :

ΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τερέζα, Με πόση συγκίνηση γράφω το γλυκό σου όνομα!... 'Επί τέλους!... Μπορώ να σε άποκαλώ όπως θέλει η καρδιά μου... 'Ετσι όπως σε φώναξα τόσον καιρό, μόνος, μέσα στην έρωτική μου έκστασι... Τερέζα, σ' αγαπώ!... Τό ξέρεις και πίν να σου τό πώ... Τό νοιώθεις, τό μαντεύεις, είμαι βέβαιος γι' αυτό, από πολύ καιρό πόν. Δέν εινε δυνατόν παρά ν' άκουγες εδδής έξ άρχης τή μουσική κραυγή τής καρδιάς μου. Τίς νύχτες, όταν άφηντώ και ή ψυχή μου δλη φερονόηζε σμά σου, γεμάτη έρωτα και λατρεία, δέν εινε δυνατόν παρά νά τή νοιώθεις κοντά σου αυτή τήν ψυχή, που εινε δλη δική σου, που σ' ακολουθεί παντού, με πόθο και λαχτάρα. Τερέζα! 'Από τή στιγμή που σε είδα για πρώτη φορά, έννοιωσα ότι είσαι ή γυναίκα ή ιδανική που χρόνια όνειροπολούσα, κατάλαβα ή Μοίρα κί ό 'Ερωτας σ' έστειλαν σ' έμένα. Και κατάλαβα άκόμα από τήν πρώτη στιγμή ότι κί ή δική σου ψυχή, Τερέζα, αναγνώρισε σ' έμένα τό μυστικό τής νιφίρας. Τερέζα, γιατί νά θέλωμε ν' άντισταθούμε στη Μοίρα, στις ίδιες μασ τίς καρδιές; Γιατί νά θέλωμε νά νικήσουμε τόν άνικητο έρωτα; Εινε μάταιο και ασήλο. Δέν εινε δυνατόν νά νικήσουμε μία τόσο μεγάλη άγάτη. Τό μόνο που θα καταρωόμαστε εινε νά πεθάνουμε από λίπη. Κί αυτό δέν θα τό ήθελε κανένας Θεός. Κί αν έσύ θα ήσουν πρόθυμη νά θυσιαστής, Τερέζα, έγώ δέν τό θέλω, δέν σου τό επιτρέπω έγώ, λατρεία μου, άκόμα; Τό ξέρω, ή άγνη σου ψυχή δέν θα τό ήρισκε ίσως τίμιο ν' αγαπάς έναν παντρευμένο. 'Αλλά, Τερέζα, σου έγω λεί ότι τή γυναίκα μου δέν τή έγω παντρεύει από έρωτα. 'Ημουν πολύ νέος όταν οι γονείς μου θέλησαν νά με παντρεύουν για λόγους συμπερονοτολογικούς. 'Εγώ δέν ήθελα, αλλά ήμουν άκόμα ένα παιδί, και δέν μπορούσα νά τους επίβληθώ. Παντρεύτηκα, ή μάλλον με πάντρεψαν με τήν Αιμιλία, ή όποια, όμολογώ, ότι εινε πολύ καλή και πιστή, αλλά δέν εινε ή γυναίκα που θα μπορούσα νά με νοιώσω. 'Εγώ είμαι ένας καλλιτέχνης, και αυτή εινε μία καλή νοικοκυρά. Κί όσο περνούσε ό καιρός, τόσο έννοιωθα πόσο ή Αιμιλία εινε μακριά από τήν ψυχή μου. Μου εινε ιερή, γιατί εινε ή μητέρα του παιδιού μου, αλλά δέν εινε ή όνειρομένη μου σύντροφος. Και νά, νά σου πώ κάτι άκόμα; Νοιώθω ότι και τό παιδί μου αυτό δέν μου εινε τόσο αγαπητό, όσο θα μου ήταν ένα παιδί δικό σου. Ναι, ένα δικό σου, ένα δικό μας παιδί, θα ήταν τό μόνο άληθινό μου παιδί. Θά ήταν και τής ψυχής μου τό παιδί. Τερέζα... μη μου πείς ότι εινε άνίερο αυτό που σοι έητώ. Θέλω νά σπάσω τό δεσμό μου και νά πάρω έσένα γυναίκα μου. 'Η Αιμιλία εινε πλοισία και θα μπορούσε νά ξαναπαντρευτή. 'Εγώ θα ήζω μ' έσένα και με τήν τέχνη μου. Θά έμπνεύμαι από σένα και θα είμαστε τόσο ευτυχισμένοι και οι δύο! Τερέζα, γιατί νά θέλωμε νά παρατείνουμε τήν άγωνία μας; Γιατί νά έπιμένουμε νά σκοτώσουμε μία άγάτη που εινε άθάνατη; Τερέζα, άγνη καρδιά, σοφή μου 'Ηγερία, Μοισα μου και δδηγήτρα μου, μην άρνιθεις νά γίνης ή παντοεινή σύντροφος τής ζωής μου. Εινε τό πρώτο γράμμα αυτό που σου γράφα, εινε ή πρώτη φορά που σου λέω πως σ' αγαπώ, άν και ή ψυχή μου σου τόχει πει τόσες φορές και τόσες φορές τόχει άκούσει...

άντρα. Όλιβιέ, πονώ όταν λές : 'Η Αιμιλία εινε πλοισία και θα μπορούσε νά ξαναπαντρευτή. Μά είσαι τόσο βέβαιος, αγαπητέ μου, ότι θα μπορούσε έτσι εύκολά νά σε ξεχάσει; Κάθε άνθρωπος σ' αυτόν τόν κόσμο, αγατά σύμφωνα με τό χαρακτήρα του, τήν ιδιοσυγκρασία του, τήν ψυχική και πνευματική του ύπόστασι. 'Όσον είδων άνθρωποι ύπόχουν στον κόσμο, τόσον είδων άγάτες ύπόχουν έπισης. Δέν μπορούμε νά πούμε ότι αυτός αγατά λιγότερο, και ό άλλος περισσότερο. 'Όλοι αγατούμε, αυτό εινε τό πών. Και δέν πρέπει νά καταφρονούμε τήν άγάτη κανέναν. Καθένας, όταν αγατά, δίνει τό πών, άφοι δίνει ότι έχει. Μην περιφρονείς τήν άγάτη τής Αιμιλίας και μη νομίζεις ότι δέν θα ύποφέρει αν σε χάσει. Κί έπειτα, δέν συλλογίζεσαι τό παιδί σου; Τι θα γίνη αυτό; Θά τό άφήσεις με τή μητέρα του; Μά τότε θα τό στειρώσεις τόν πατέρα του. Και σ' αγατά τόσο κί αυτό!... "Α, όχι, όχι, δέν θα ήθελα ένα άλλο, ένα δικό μου παιδί, νά σε κάνει νά ξεχάσεις τό παιδί σου αυτό. Όλιβιέ, για τήν ύμορφία, για τήν ιερότητα τής άγάτης μας, δέν πρέπει νά θέλωμε νά στειρώσουμε τήν ευτυχία μας στον σπαργισμό και τή δυστυχία δύο καρδιών. Πρέπει νά νικήσουμε τήν άσθρόνη άδυναμία μας. Γιατί όσο κί αν εινε ιδανική και μεγάλη ή άγάτη μας, είμαστε κατά βάθος κί έμεις δύο φτωχές άνθρωπίνες καρδιές. Και για νά μπορούμε νά νικήσουμε, για νά μπορούμε νά ύψωθούμε έναντι από τους ίδιους μας έαυτούς, πρέπει νά θυσιαστούμε. Και ή άπαρτήτη θυσία, εινε ό χοροισμός. Κί επειδή δέν εινε δυνατόν νά φύγης έσύ άπ' έδώ, θα φύγω έγώ. Όλιβιέ, δέν πρέπει νά ξαναιδωθώτε. Θά φύγω μακριά, σέ μία πόλη τής 'Ανατολής, όπου από καιρό με προσκαλεί νά πάω νά μείνω μία ξεσάδελφη μου, ή όποια έχει παντρευτεί εκεί. Θά περάσω εκεί όλα μου τά νειάτα και δέν θα επιστρέψω έδώ, παρά μόνο όταν τά μαλλιά μου θα εινε δόλοεντα. Τότε ή καρδιάς μας θα εινε ήρεμες, και θα μπορούμε ν' αγατούμαστε με μία άγάτη τέλεια, χωρίς πάθος. Τότε τό παιδί σου θα εινε ένας νέος άντρας και ή Αιμιλία θα εινε μία γυναίκα πιο ήλικιωμένη από μένα, αλλά καθός θα έχη ήσει πάντα μαζί σου, θα έχη πάντα τό φως τής χαράς στί μάτια τής και τό χαμόγελο τής άγάτης στί χελία τής. 'Αλλά κί έμεις θα είμαστε ευτυχισμένοι, γιατί θα έχουμε νικήσει...

της χαράς στί μάτια της και τό χαμόγελο τής άγάτης στί χελία της. 'Αλλά κί έμεις θα είμαστε ευτυχισμένοι, γιατί θα έχουμε νικήσει...

ΟΛΙΒΙΕ ΤΡΑΓΙΕΝ :

'Η δεσποινίς Τερέζα Ντατιέ στον κύριο Όλιβιέ Τραγιέν : 'Αγαπημένη, πολυαγαπημένη Όλιβιέ, ναι, κί έγώ σ' αγαπώ. Ναι, έγω άκούσει από καιρό τή μουσική φωνή τής ψυχής σου. Κί έγώ, όταν σε είδα για πρώτη φορά, έννοιωσα άμέσως ότι σύ είσαι εκείνος που μου προάρηζε ή Μοίρα, εκείνος που μου έστειλε ό Θεός 'Ερωτας. Ναι, εινε άληθεια όλα αυτά... 'Αλλά δέ θα σου πω ποτέ τό έναίο που έλπίζεις, τό έναίο που περιμένεις με τόση λαχτάρα ν' άκούσης από μένα. Όλιβιέ... Μη με πεις σκληρή, και μη νομίζεις ότι θέλω νά σκοτώσω τή βαθιά άγάτη που μās ένώνει ψυχικώς. 'Αλλ' έν όνόματι αυτής τής άγάτης, ό πολυαγαπημένο μου, σέ παρακαλώ, σέ ικετεύω, νά μην έπιμένης νά γίνω γυναίκα σου. Ναι, έγώ σέ νοιώθω τέλεια, ή τέχνη σου εινε και δική μου θρησκεία, ή ψυχή μου εινε τής ψυχής σου άδελφή, αλλά ποιος μās λέει ότι και ή Αιμιλία, πού δλη τήν απλότητα και ταπεινότητα τής απέναντί σου, ποιος μās λέει ότι κί αυτή δέν σ' αγαπά πολύ, τόσο πολύ ίσως, όσο κί έγώ; Εινε μερικές στιγμές που τή βλέπω νά σε κυτάξη τόσο τρυφερά, τόσο στοργικά!... Και σκέφτομαι ότι αυτή ίσως σ' αγαπά, τό τέλεια, πιο άποκλειστικά κί από μένα, πιο βαθειά κί άπ' ότι έσύ μ'

άντρα. Όλιβιέ, πονώ όταν λές : 'Η Αιμιλία εινε πλοισία και θα μπορούσε νά ξαναπαντρευτή. Μά είσαι τόσο βέβαιος, αγαπητέ μου, ότι θα μπορούσε έτσι εύκολά νά σε ξεχάσει; Κάθε άνθρωπος σ' αυτόν τόν κόσμο, αγατά σύμφωνα με τό χαρακτήρα του, τήν ιδιοσυγκρασία του, τήν ψυχική και πνευματική του ύπόστασι. 'Όσον είδων άνθρωποι ύπόχουν στον κόσμο, τόσον είδων άγάτες ύπόχουν έπισης. Δέν μπορούμε νά πούμε ότι αυτός αγατά λιγότερο, και ό άλλος περισσότερο. 'Όλοι αγατούμε, αυτό εινε τό πών. Και δέν πρέπει νά καταφρονούμε τήν άγάτη κανέναν. Καθένας, όταν αγατά, δίνει τό πών, άφοι δίνει ότι έχει. Μην περιφρονείς τήν άγάτη τής Αιμιλίας και μη νομίζεις ότι δέν θα ύποφέρει αν σε χάσει. Κί έπειτα, δέν συλλογίζεσαι τό παιδί σου; Τι θα γίνη αυτό; Θά τό άφήσεις με τή μητέρα του; Μά τότε θα τό στειρώσεις τόν πατέρα του. Και σ' αγατά τόσο κί αυτό!... "Α, όχι, όχι, δέν θα ήθελα ένα άλλο, ένα δικό μου παιδί, νά σε κάνει νά ξεχάσεις τό παιδί σου αυτό. Όλιβιέ, για τήν ύμορφία, για τήν ιερότητα τής άγάτης μας, δέν πρέπει νά θέλωμε νά στειρώσουμε τήν ευτυχία μας στον σπαργισμό και τή δυστυχία δύο καρδιών. Πρέπει νά νικήσουμε τήν άσθρόνη άδυναμία μας. Γιατί όσο κί αν εινε ιδανική και μεγάλη ή άγάτη μας, είμαστε κατά βάθος κί έμεις δύο φτωχές άνθρωπίνες καρδιές. Και για νά μπορούμε νά νικήσουμε, για νά μπορούμε νά ύψωθούμε έναντι από τους ίδιους μας έαυτούς, πρέπει νά θυσιαστούμε. Και ή άπαρτήτη θυσία, εινε ό χοροισμός. Κί επειδή δέν εινε δυνατόν νά φύγης έσύ άπ' έδώ, θα φύγω έγώ. Όλιβιέ, δέν πρέπει νά ξαναιδωθώτε. Θά φύγω μακριά, σέ μία πόλη τής 'Ανατολής, όπου από καιρό με προσκαλεί νά πάω νά μείνω μία ξεσάδελφη μου, ή όποια έχει παντρευτεί εκεί. Θά περάσω εκεί όλα μου τά νειάτα και δέν θα επιστρέψω έδώ, παρά μόνο όταν τά μαλλιά μου θα εινε δόλοεντα. Τότε ή καρδιάς μας θα εινε ήρεμες, και θα μπορούμε ν' αγατούμαστε με μία άγάτη τέλεια, χωρίς πάθος. Τότε τό παιδί σου θα εινε ένας νέος άντρας και ή Αιμιλία θα εινε μία γυναίκα πιο ήλικιωμένη από μένα, αλλά καθός θα έχη ήσει πάντα μαζί σου, θα έχη πάντα τό φως τής χαράς στί μάτια τής και τό χαμόγελο τής άγάτης στί χελία τής. 'Αλλά κί έμεις θα είμαστε ευτυχισμένοι, γιατί θα έχουμε νικήσει...

»Περιμένω, άγάτη μου, τήν απάντησί σου, τήν περμένη με λαχάρα για νά ιδώ σ' αυτή ένα «ναι» γραμμένο από τό λατρευτό σου χέρι.

»Χαίρε Όλιβιέ!... Θά σ' αγαπά πάντα, και ποτέ ένας άλλος άντρας δέν θα πάρη τή θέσι σου στήν καρδιά μου. 'Η ιδέα ότι θυσιαστικά για τήν άγάτη μας, θα μου δινή θάρος και ύβουνη. Γιατί θυσιαστικά για τήν άγάτη μας πρώτα από όλα, κί άγαπήμενο μου! Θυσιαστικά όπως σου είπα, για τήν ύμορφία, για τήν ιερότητα, για τό μεγαλειό σου έρωτικό μας. 'Ας μείνουμε άξιοι του μεγάλου αλθιματός μας. 'Ας μη φρονούμε πού μικροί άπ' αυτό και ταπεινοί μπροστά του. 'Ας τό φιλεύουμε άγνό, δινάτο, κί αδάνατο. Χαίρε Όλιβιέ!... Σ' άρνού και φένογο μακριά μου, για νά έννοθά άκόμα καλύτερα μαζί σου. Θά καταλάβης πόσο έγω δική σου άργότερα, άν όχι τώρα άμέσως. Κί αν μ' αγαπάς άληθινά όπως λές, θα σ' έμπνεύ κί από μακριά. Χαίρε... Χαίρε, αγαπημένο μου!...

ΤΕΡΕΖΑ ΝΤΑΤΙΕΣ.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ

Μου είτανε πως πήρες χτες όμπρέλλα μεταξωτή, καινούργια, κομψή, τρέλλα, και τήν έδιάλεξες γερή, ν' άντέχει και νά σε προσφυλάξη όταν θά δροχή. Μάλιστα ή προσφύλαξι, κούρα μου : θα μου σκευτής άπ' τό δάκρυά μου!...

Μου είτανε πως πήρες χτες όμπρέλλα μεταξωτή, καινούργια, κομψή, τρέλλα, και τήν έδιάλεξες γερή, ν' άντέχει και νά σε προσφυλάξη όταν θά δροχή. Μάλιστα ή προσφύλαξι, κούρα μου : θα μου σκευτής άπ' τό δάκρυά μου!...